

[Lone Møller]

som man vedtog i fuld enighed i Arbejdsmiljørådet.

Af bekendtgørelsen fremgår, at den generelle aldersgrænse for arbejde med traktorer er 18 år. Aldersgrænsen er dog lempet inden for landbrug og gartneri til 16 år, såfremt vedkommende har erhvervet traktorførerbevis. Inden for landbrug er aldersgrænsen yderligere lempet til 15 år, såfremt der er tale om unge, der hører til arbejdsgiverens familie og husstand, og der kræves ikke traktorførerbevis. Der er altså på nuværende tidspunkt i bekendtgørelsen en klar lempelse for landbrugets egne børn i forhold til andre.

Ingen kan vel være i tvivl om – på baggrund af de rapporter, de analyser, de oplysninger, der foreligger – at landbruget er en arbejdsplads med relativt mange alvorlige arbejdsulykker, og undersøgelser har også vist, at ulykkerne primært sker blandt de helt unge eller ældre. Det er alvorlige ulykker, og vi ser også, at der er en stor procent af deciderede dødsulykker.

Jeg er enig i og kan tilslutte mig arbejdsministerens bemærkninger om, at dette ikke er en sag, der kræver en lovændring. Det må være op til Arbejdsmiljørådet at blive enig om det, hvis man mener, at det allerede nu, efter at man i fuld enighed vedtog det i 1989, er nødvendigt at ændre bekendtgørelsen.

Som forslaget foreligger nu, kan Socialdemokratiet ikke tilslutte sig det.

Kai Dige Bach (KF):

Det er meget vigtigt, at man i landbruget og ikke mindst i familiebruget kan oplære sine unge mennesker ved at lade dem deltage i det daglige arbejde, også med moderne landbrugsmaskiner. Det giver praktisk træning og gode færdigheder og skærper interessen for erhvervet.

På den anden side er der tale om en farlig arbejdsplads, og sikkerhed har noget med omtanke og dermed også noget med alder at gøre. Derfor kan den konservative gruppe ikke forestille sig regler uden aldersangivelse som i Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Det er denne sag alt for alvorlig til.

Men vi er positive over for ministerens undersøgelser, der kan resultere i, at aldersgrænsen nedsættes til 14 år i familiebrug efter en køreprøve.

Vi kan ikke anbefale forslaget.

Sønderby (V):

Som arbejdsministeren sagde, er det fremsatte beslutningsforslag om børns og unges arbejde ved oplæring i landbruget jo en genfremsættelse af det forslag, vi behandlede sidste år. Jeg må som de andre ordførere sige, at det kunne måske godt have ventet lidt. Men hvis man ville genfremsætte det, burde man have lyttet lidt til debatten sidste år. Jeg skal senere vende tilbage til, at det ikke er en lovændring, vi har behov for. Arbejdsmiljøloven er jo en bemyndigelseslov.

Vi afviste dengang, fordi ministeren forhandlede. Vi beklager, at de forhandlinger – og det er altså et år siden, vi havde den debat – ikke har ført til et endeligt resultat. Som ministeren redegjorde for det, er der indgået et kompromis mellem ministeren og landbrugets organisationer, og det skal så fremlægges i Arbejdsmiljørådet, og vi er meget tæt på at få et svar fra Arbejdsmiljørådet.

Det er altså ikke en lovændring, der er behov for. Arbejdsmiljøloven er en bemyndigelseslov, og der er mulighed for, at arbejdsministeren kan dispensere for landbruget. Der står i § 59, stk. 2, at for landbrug kan arbejdsministeren fastsætte regler om en lavere aldersgrænse, og det er der altså også.

Det hænger lidt sammen med det, som hr. Kai Dige Bach var inde på: at det er godt, at der er familiebrug i Danmark, og at det også er godt, hvis de kan overleve, og at det derfor er vigtigt, at et familiebrug omfatter alle familiens medlemmer.

Da bestemmelsen blev indført i sin tid, var det netop for at sikre, at unge og børn fra landbruget kunne starte erhvervspraktik hjemme på bedriften, således at de fik lyst til den beskæftigelse, så at erhvervet kunne overleve.

Venstre beklager derfor meget, at vi skal have denne debat i dag. Vi erkender selvfølgelig, at det ikke er den nuværende arbejdsminister, der har strammet reglerne. Vi ved også, at ministeren på hjemmebane i Vestjylland ofte møder problemet. Det blev også sagt her fra talerstolen, at ministeren helt klart erkender problemet og derfor også er gået ind i de forhandlinger, som ministeren omtalte.

Det er altså den vej, vi skal, og så må vi håbe, at Arbejdsmiljørådet vil godkende den aftale, det kompromis, der er blevet enighed om, selv om det også for os at se er et kompromis.